

R

TA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Gül NEŞELİ
DOLUNAY

Nagehan Hilal ÖZDEN AH TOPLUM AH!

Günümüzde toplum hayatı bazı yönleriyle çok kötü. Çünkü insanlar insan olmayı unuttular. Kimisinin içinde hırs ve nefret kimisinde ise sevgi ve cana yakınlık var. İyi niyetli, güzel yürekli insanlara rastlasak da hayatta toplumun geneli kendi çıkarlarını düşünmekte. İnsanlar birbirine rakip gözüyle bakıyor, birbirlerine güvenmiyor ; muhtaç birini gördüklerinde bazıları para verip geçiştiriyor , bazılarıysa yardım etmeksizin sadece küçümseyerek , acıyarak geçiyorlar. Boşuna ne varsa eskilerde var dememişler. Gerçekten de öyle.

Neden toplum bu kadar değişti? İnsanlar eskiden yolda yürürken tanımadıkları insanlara bile selam verirdi; günümüzdeyse tanıdığını, komşusunu bile görmezden gelebiliyor. Neden insanlar evlerine, işyerlerine, okullarına alarm- kamera kurma vb. birçok güvenlik önlemi alıyorlar? Cevabı çok açık: insanlar birbirlerine güvenmiyorlar . Aslında bu konuda haksız sayılmazlar . Günümüzde çok normal . Peki ya geçmişte nasıldı? İnsanlar kendi evlerinin kapısını dahi kilitlemiyorlardı . Çünkü birbirlerine karşı büyük bir itimat söz konusuydu. Her gün televizyonlarda şiddet haberleri izliyoruz. Neden? Neden? Bunun da sebebinin sabır yoksunluğu, sevgisizlik ,saygı duymamak olduğunu düşünüyorum ben .

Peki bu kötü gidişe kim dur diyebilir? Tabi ki biziz bunu başarabilecek. Yani toplum, toplum isterse bunu başarabilir. Belki ilk birkaç denemede yapamayabiliriz , olabilir. Önemli olan inandığımız şeye daima bağlı kalmak ve kararlılıktır. Güzel günlere ulaşmak imkansız değil, yeter ki bunun olabileceğine inanalım ve bunun için üzerimize düşeni yapalım.

Yıldız ÖNEMLİ

SESSİZ GEMİ

Sessiz bir limandayım şu an,
Yalnızım bu bahtsız gemide,
Güvercin iskelede,
Yalnızım şu gemide.

Yalnızlık çok can yaktı
Şu limanda kimse kalmadı,
Gemiler teker teker battı,
Yalnızım şu gemide.

Bir dostum var güvercin ,
Onunlayım bu limanda,
Konuşmasa da benle
Yalnız şu gemide.

Yağmur SOY BÜYÜKLER ve ÇOCUKLAR

Biz çocuklar ne çok severiz hayal kurmayı. O istediğimiz şeyden vazgeçmemeyi... Sanki hayallerimiz gerçekleşecek gibi özgüvenle ondan bahsetmeyi...

Büyükler nedense hiçbir zaman çocukları anlamazlar. Çünkü çocukların hayal güçleri, büyüklerin ise gerçekleri vardır. Çocuklar en doğal hakkı olan hayallerini kurarlar fakat bazı aileler onları anlamak istemezler. Hatta “Kendini yalanlarla kandırma sen onu yapamazsın veya sende olmaz.” diye küçümserler. Şunu bilmezler ki onlar buralara nasıl geldiyse çocukları da o dereceye gelebilir. Sadece onlara biraz destek olsalar yeter. Bu destek çocukları gerçeklerle tanıştıran hayallerini bu yolda ilerletmektir.

Fakat bazı aileler vardır ki evlatlarına her daim destek olurlar. Onlara: “Merak etme, biz senin yanındayız, istersen sen yapabilirsin.” derler ve çocuklarının yanında olurlar. Bu çocuklar ailelerinden aldıkları destekle hayallerinin de ötesinde bulurlar kendilerini.

Büyüklerin “Yapamazsın, edemezsin.” dediği şey bizim umudumuzdur. Umutlarımız sayesinde hayal dünyamız zenginleşir. Bizler bir hayal seçip o hayalin peşinden gideriz. Hayal ettiğimiz hayatı gerçekleştirene kadar bıkmadan usanmadan çabalarız. Bir bakmışız büyük bir insan olmuşuz. Ve o gün geldiğinde bazı aileler “İyi ki çocuğumuzun yanında olmuşuz.” diye gurur duyarlar. Çocuklarına inanmayan, onları desteklemeyen aileler ise “Keşke çocuğuma destek olsaydım.” diye pişman olurlar.

Yani büyüklerimizin her an bizlere destek olması, bizi sadece gerçeklerle büyütmemeleri gerekir. Eğer bizi hayal kurmaktan mahrum ederlerse geleceklerimizi çalarlar. Bir bataklığa saplanırız ve o gün iş işten geçmiş olur.

Zeynep AKBULUT KONYA GEZİSİ

Geçen yaz ailemle birlikte Konya'ya gittik. Konya benim yaşadığım yere yakın bir şehir. Biz Konya'ya bir haftalığına gitmiştik. Yolculuk, hatırladığım kadarı ile 4- 5 saat sürmüştü.

Konya gezimizde ilk aklımda kalan kendine özgü çok çeşitli yemekleriydi. Etlili ekmek, bamya çorbası, çebîç, fırın kebabı, sac böreği dilber dudağı baklavası, Mevlana böreği ,arapaşı çorbası, höşmerim, papara gibi lezzetli yemekleri vardı. Bu yemeklerin arasında bamya çorbası pek hoşuma gitmemişti, çebîç ve paparanın adı bana farklı gelmişti ama onların da tatlıları çok güzeldi. Fakat etli ekmek ve tatlı olarak da dilberdudağının tadı bir başkaydı benim için. Bu lezzetleri Konya 'da tattığınızda siz de bana hak vereceksiniz.

Konya'nın kendine özgü birçok yemeği olduğu gibi gezilecek görülecek pek çok güzelliği de var. Mevlana Müzesi, İplikçi Camisi, Şerafettin Camisi, Şems-i Tebrizi Türbesi , Mevlana Kültür Merkezi, İnce Minareli Medrese, Tuz Gölü, Beyşehir Gölü... Beyşehir Gölü' nün dinginliği ,maviliği beni büyülemişti. Mevlana Müzesi'nde ise Hz. Mevlana ve ona gönül vermişlerin, o dönemin izleri beni çok etkilemişti. Bence her ikisi de huzuru vaat ediyordu.

Ha bir de unutmadan yeşilliklerin içinde çayınızı yudumlamak isterseniz de Alaattin Tepesi'nde biraz soluklanın derim.

Siz de medreseleri, camileri, türbeleri, doğal güzellikleri ve damakları şenlendiren lezzetleriyle Konya'yı gezilecek yerler listenize eklemeyi unutmayın; pişman olmazsınız.

Tuğçe GÜBÜT
YALNIZ ADAM

Rümeysa ÖNEMLİ NEŞEM ŞÜKRÜM

Dünyada o kadar çok insan var ki bu hastalığı yenmek için mücadele eden... Sabırla beklerler bir gün iyileşecek diye. Çok zordur zor...

Özellikle erkek çocuklarında sıkça görülen bir hastalıktır. Ben bir ablayım; yüzü gülen, etrafa neşeler saçan. Belki de benim neşem, şükürüm; her şeye rağmen yüzünden gülümsemeyi eksik etmeyen kardeşim. Etrafınızdakilere anlatmak istersiniz ama söyleyemezsiniz. Hiç kendinizi onların yerine koydunuz mu? Bir düşünün , bu zorlu süreçte hayatını ona adanmış fedakâr annesi... Belki siz dayanabilirsiniz ama annelerin dayanamaz yüreği, yanar. Her gün bir umutla uyanır çocuğunun ona anne demesi için. Korkar, ben olmazsam o ne yapar diye...

Tabi bu hastalığın okulu, öğretmeni var. Sadece okul desteği ile olacak bir şey değil. Aile bireylerinin bir olup kenetlenmesiyle ona destek olmasıyla olur. En azından normal bir birey gibi kendi ayakları üstünde hayatını devam ettirmesini sağlamaktır amaç. Desteklendiği zaman sizin yapmadıklarımızı yaparlar, şaşırır kalırsınız.

Bu bahsettiğim hastalık otizm... Onlar bizim için çok özeldir siz onlara bir adım atın, onlar size bin adım atar.

Aleyna DÖNMEZ EŞYALARIMIZ ARTTIKÇA MUTLULUKLARIMIZ AZALIR

Eşyalar hayatımızda belirli ihtiyaçlarımızı karşılamak üzere hizmetimizde olur. İşlerimizi düzenlemeye, hayatımızı kolaylaştırmaya da yararlar ancak eşyalarımız çok olursa mutluluğumuz az olur .

Konuya şöyle somutlaştırabiliriz: Bir çocuğa çeşit çeşit çikolata verirsiniz mi daha mutlu olur, yoksa az ama onu sevindirecek bir çikolata mı? Bence az ama onu sevindirecek çikolata. Çünkü her zaman çeşit çeşit şeyler yiyen çocuk artık aynı şeyleri yemekten bıkar ve yemez, daha fazlasını ister. Hatta istediği olmayınca ağlayabilir. Bu da açgözlülüğe neden olur. Elindeki kıymetini bilmez. Sürekli elinde her şeyin en iyisi ve daha fazlası olduğu için israf eder. Tabi ki israf da çok kötü bir şeydir. Ama bir tane çikolatası olan çocuğa gelecek olursak her zaman değil de zamanla yani bir gün çikolata yer diğer gün yemez ve böylelikle her zaman elindeki kıymetini bilir. Daha fazlasını istemez. En önemlisi açgözlü olmaz. Bir de israftan kaçınır. Çeşit çeşit oyuncakları olan biri ve sınırlı sayıda oyuncakları olan birinin durumu da benzerdir. Çok oyuncakları olan biri evde ne kadar çok oyuncak olursa olsun daha fazlasını ister. Ama normalde hiçbirisi adanmışlıkla oynamaz. Hep daha fazlasını istediği için de hayatın tadını çıkaramaz, mutlu olamaz. O oyuncaktan sıkılır ve artık oynama gereği duymaz. Ama bir tane oyuncakları olan çocuk için o bir oyuncak önemlidir. Ona daha fazla değer verir. Aslında yetişkinler için de durum çocukların halinden farksızdır. Aldıkça almak isteyen ama sonra aldıklarıyla mutlu olamayan çok yetişkin vardır.

Unutmayalım eşyalarımız arttıkça mutluluklarımız azalıyor. Dilerim az eşya, çok huzur olsun hayatımızda.

Sümeyra BAYİR
ZOR YAŞAM

Oğuzhan Yiğit KIRKBEŞ **DAYANIŞMANIN KAYNAĞI “İMECE”**

Eskiden Anadolu'nun nerdeyse bütün köylerinde bir iş imece ile yapıyorlarmış. İmeceler bölgelere göre değişkenlik gösterirmiş.

Çukurova'da harman zamanı imece ile hasat edilirmiş. İmece olacağı zaman herkes güzel giyinir ve imeceye hazırlık yaparlarmış. Birlik olarak her gün birinin tarlasını hasat ederlermiş.

Karadeniz'de, fındık imecesi gibi imeceler yapılmış. Karadeniz'de tarlaların toprakları seller ile yamaçlardan koyaklara taşınmış. İnsanlar da imece yaparak o toprakları , sırtlarında taşıyarak yeni tarlalar oluştururlarmış.

Bizim buralarda ise köylerde görebiliyoruz imeceleri. Aşure günü geldiğinde, bütün köylüler toplanıyor. Hatta Ankara'da, Çubuk'ta yaşayan toprağının özlemiyle tutuşan köylüler de geliyor. Hep birlikte koca koca kazanlar kaynatılıyor. Aşurenin tadı sohbetleri daha bir tatlandırıyor. Bazen de bu imece bir caminin yapımında karşımıza çıkıyor. Kimisi inşaatında çalışıyor kimisi para desteğinde bulunuyor. Üst katında ibadet, alt katında ise hoş sohbetlerin olduğu köy odaları yapılıyor. Sadece köylerimizde değil annelerimizi de görürüz imecenin içinde tarhana, bazlama, erişte gibi hazırlıkları sırasıyla imece usulüyle yapıyorlar.

Fakat görüyoruz ki ilçemiz, evlerimiz; güzelleştikçe, geliştikçe imece usulüyle yapılan işler de azalmaya yüz tuttu. Artık insanların birlik ve beraber olma duygusu yok olmaya başladı. Aynı apartmanda oturduğu komşusunun ismini bilmeyen nesilden ne beklersiniz ki?.. İmece çok önemlidir güçlü bir toplum olmamız için. Ne demiş Mevlani Ulusoy:

Sıkışık anında yardımı sunan.
Birlikte çalışmayı kolay kılan.
Desteğe muhtacın işini yapan.
Güzel bir gelenektir imece.

İrem Naz ERKOÇOĞLU **MUTLULUK NEDİR?**

Sizce mutluluk nedir? Hepinizin farklı cevaplar verdiği biliyorum. Çünkü mutluluğun tanımı herkese göre farklıdır. Her çocuk, biraz oyun oynadığında dünyalar onun olur. Ama bir yetişkini mutlu etmek kolay değildir .

İnsan sevdiği bir kişinin yanında ya da sevdiği bir işi yaparak mutlu olur. Mesela her insan ailesini sever öyle değil mi? Onların yanında mutludur. Çocuklar... Oyun oynarken gayet mutludur. Çünkü oyun oynamak onların sevdiği bir iştir. Yani insanlar sevdiği bir işi yaparken mutludurlar. Sevgi ve mutluluk ayrılmaz ikili gibidir. Eğer mutlu bir insan gördüyseniz onun yanında mutlaka sevdiği bir iş veya kişi vardır. Misal verecek olursak bir dersin öğretmenini seviyorsanız o dersi mutlu bir şekilde işliyorsunuzdur.

Aslında insanlar olaylara olumlu yönleriyle bakmalı. Çok kötü bir olayın içinde yer alsanız bile kötü taraflarını değil iyi taraflarını düşünmeliyiz. Bu sayede mutluluk kapılarını aralarız. Tabi tedbiri elden bırakmamak gerekir. Olay gerçekleşmeden önce bütün taraflarını düşünelim ki kötü sonuçlara yol açmasın.

Yani herkese göre mutluluğun tanımı farklı, değeri aynıdır. Mutluluk sevgiyle olur. Yalnız mutlu olmak için biraz çabalamalı, hayata güzel bakmalıyız.

Sena KILINÇ **KARDEŞLİK VE BARIŞ**

Barış, mutluluğun kaynağıdır bence. Barışın ve kardeşliğin olduğu yerde hep gülen yüzler vardır. Bu gülen yüzler, hoşgörünün, saygının, sevginin ve en önemlisi hep barışın sayesinde mutlu olurlar.

Her savaşın sonunda bir anlaşma yapılmazsa ülkelerin geleceği risk altında girebilir. Yani tarafların barışı, bir ülkenin kalkınması için gereklidir. Barış olduğu kadar kardeşlik de önemlidir. Ülkemizde kardeşliği sağlamak için ilk önce birbirimizi kötülememeyi öğrenmeliyiz. Birbirimize hoşgörülle davranmalı, farklılıklarımızı zenginlik saymalıyız. Sevginin, saygının, insanları olduğu gibi kabul etmenin ve bir ülkü etrafında toplanmanın olduğu yerde aydınlık bir pencere açılır. Bu pencere aydınlandıkça yavaş yavaş kardeşliğin önemini anlamış oluruz. Eğer bu pencereyi kapatırsak pusuda bizi bekleyen ölüm, kan ve nefret tohumları yeşermeye başlar. Savaş bizi yavaş yavaş esir eder. Komşu ülkelerimizde yaşananlar bunlar değil mi? Yüzyıllarca birlikte yaşamış kardeş olmuş toplumların arasına atılan ayrılık tohumları değil mi?

Bir olmak, huzurlu yaşamak ve mutlu olmak için barıştan, kardeşlikten vazgeçmemeli... Dünya barışı için insanlar bunu anlatmalı ve öğretmeliyiz.

Hayrünnisa GÖKÇE
GÜZEL KADIN

Yiğit YALMAN
TRAFİK

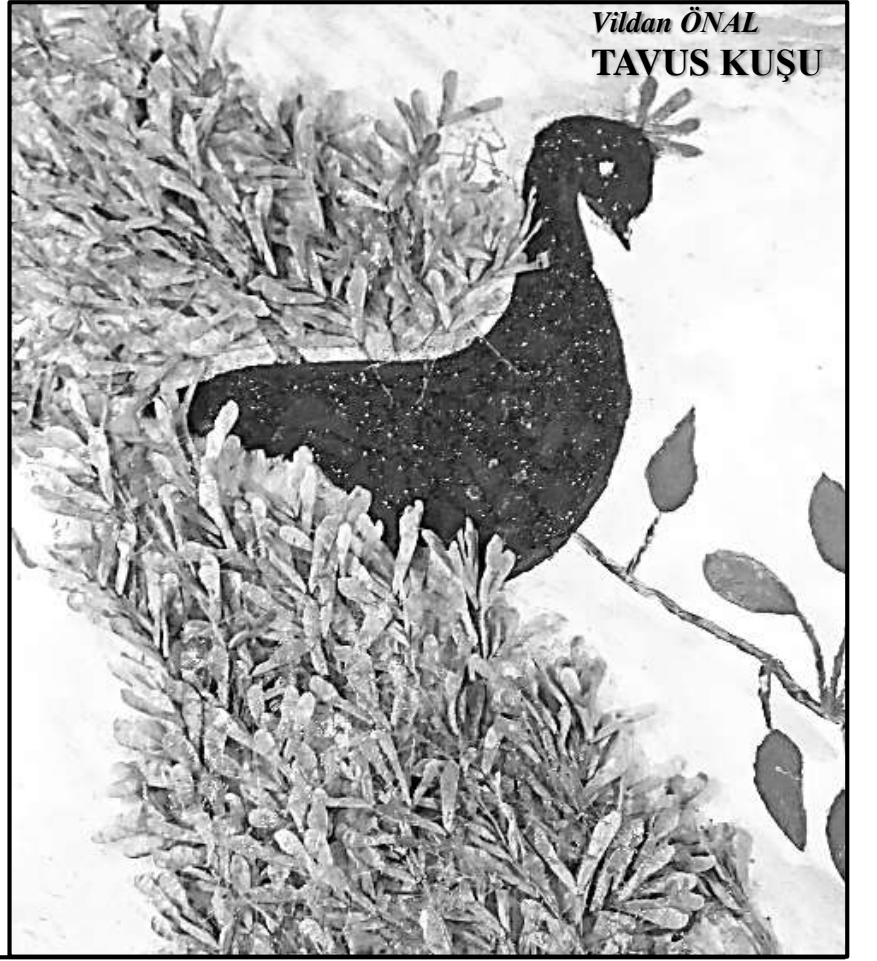
Yaya ya da sürücü,
Uyalım trafiğe,
Kuralları bilince,
Gerek yok hiç paniğe.

Kırmızıyı görünce
Kesinlikle duralım,
Sarı ışık yanınca
Hemen hazır olalım .

Yeşil kime yanarsa
Geçiş anın hazırdır.
Kazaları önlemek,
Kurallara uymaya bağlıdır.

Yardımcıdır herkese,
Hep trafik polisi .
Onlar korur her zaman,
Kazalarda bizi .

Vildan ÖNAL
TAVUS KUŞU

İkra SOY

BİR KÜÇÜK TEBESSÜM

Tebessüm, kalpten kalbe sevgi köprüsüdür. Küçük bir gülümseme, toplumu birbirine bağlayan büyük bir sadakadır. Hayattaki yaşam amaçlarından biridir. Maddi ve manevi hastalıkların tedavisi, şifası, dermanıdır.

Tebessüm de aynı beslenme ve solunum gibi yaşamın temellerindedir. Eğer biri sana gülümsemiyor, seninle konuşmuyorsa kalbin çok fena kırılır. O kalp acısıyla insan nasıl yaşar ki?..

Biliyor musunuz, tebessüm sadece gülümseme ve konuşmayla yapılan bir şey değildir. Kalbinde gelerek yapıldığında anlam kazanır. Diğer tebessümler ise anlamsız, boş ve çıkarıcıdır.

Bu tebessüm denilen şey sadece insanlar arasında olmaz. Örneğin hayvanlar...Bir köpek gördük, yanına gidip onu seviyorsunuz o da kendini size sevdireyor, çok eğleniyorsunuz bu da hayvanların bize tebessümüdür. "Bitkiler nasıl tebessüm eder ki?" diye sorarsanız. Cevabım "Evet." olacak. Mesela bir ağaç, o ağacın altında onun gölgesinde oturuyorsunuz veya o ağacın meyvesini yiyorsunuz bu da bitkilerin size tebessümüdür. Peki hayvanlar ve bitkiler kendi aralarında tebessüm eder mi ? Bunu bilmiyorum fakat bence ederler sonuçta insanlara tebessüm ediyorlarsa birbirlerine neden etmesinler.

Yani birbirimize, ne olursa olsun küs bile olsanız küçük bir tebessüm edin. Aranızdaki buzların erimesinde ilk adımı siz atın. Asla kimseden tebessümünüzü eksik etmeyin. Çünkü tebessüm, hem bir sadaka hem de Allah'ın selamıdır.

Halime Şevval MUTLU
BİR UMUT...

Bir insan umudunu kaybedince niçin her şeyini kaybetmiş olur? Umudun; bizi hayata bağlayan, var olmamızı sağlayan sahip olduğumuz en değerli duygudur. Bu duyguyu kaybedince her şeyi kaybetmiş oluruz .

İnsan, dünyaya yaşama umudu ile gelir. Mesela Allah'a hayırlı kul olmak yani iyi bir insan olma. Bu daha sonra inanca bağlanır. Bu uğurda yapılması gerekenler yapılır. Her yaptığımız iyilikte daha büyük hazlar alarak hayatımızı devam ettiririz.

Umudun insanoğlunu besleyen duygudur ne zaman biter işte o an sıkıntılar başlar. İlk başta kendimize olan inancımızı kaybederiz daha sonra çorap söküğü gibi gelir her şey... Gidilecek bir hedef olmadığı için oraya buraya çarpan hasarlı bir araba gibi oluruz. Bizi seven yakınlarımız parçalarımızı toparlamaya çalışsa da umudumuzu kaybettiğimiz için tekrar tekrar çarparız. Sonunda bir hurdaya döneriz.

Hayata bağlanmamızı sağlayan bir umut mutlaka vardır. O umut, insana hayat nefesi olur. Umudun, yeni kapılar açan bir anahtardır. İnsana tekrardan bir şans verir. Hayatta her şey istediğimiz gibi olmayabilir. Ama biz yine de vazgeçmemeliyiz umutlarımızdan. Hayat yolculuğumuzda yol arkadaşı olarak başka başka umutlar bulmalıyız. Çünkü bizlerin yaşamak için umuda ihtiyacı vardır. Her sabah yeni güne "Merhaba!" deriz. Nefes alabildiğimiz, sağlıklı olduğumuz için şükrederiz ve "Yeniden geldim ben buradayım." deriz.

Her an içimizde bir umut vardır. Yaşamın kaynağı bundadır zaten. Her gün "yeni umut" demektir. "...Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Çünkü kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez." der Yüce Allah Yusuf Suresinde. Umudumuzu kaybedince bir ışık sönse de içimizde Allah'a dua edip yeni yeni umutlar bulmalıyız.

Nur GÜBÜT
KIRMIZILI KIZ

Songül DEMİRKAZMA
ÖZÜR DİLEMEK EN İYİ İNTİKAMDIR

Affetmek nedir? Affetmek bütün yapılanlara karşı hoşgörüyle davranmaktır. Herkeste bulunmayan büyük bir erdemdir. Peki “ Özür dilemek ne?” özür dilemek hatayı anlamak ve yaptıklarından pişman olmaktır. İnsanlar bazen utanacak özür dileyebilecek işler yapabilir. Birçok insan özür dilediği zaman kendilerini küçük düşürdüklerini ya da rezil ettiklerini sanıyor. Ama hiçbirimiz bilmiyoruz ki affetmenin ve özür dilemenin en iyi intikam olduğunu.

Sizce bir insan günde kaç defa özür diler ya da bir insan günde kaç defa affeder? Bu soru bir çoğumuza garip gelebilir. Acaba bu soru bizlere neden garip geliyor? Çünkü bir çoğumuz yaptığımız yanlışlardan sonra özür dilemiyoruz veya yapılan yanlıştan sonra affetmiyoruz. Peki neden? Neden bunları kendimize bir zulüm olarak görüyoruz? İnsanlar birbirlerinde özür diledikleri ya da affettikleri zaman kendilerini aşağılanmış hissediyorlar. İnsanların bilmediği şeylerden bir tanesi affetmenin ve özür dilemenin bizi küçük düşüreceği değil aslında bizleri kademe kademe daha yukarı çıkaracağıdır. Bunu anladığımız zaman hayatın anlamını daha iyi anlayacağız ve hayat daha yaşanılabilir bir yer olacak.

İnsanlar birbirine özür diledikleri, birbirlerini affettikleri zaman ilk başta olmasa da kendilerini daha mutlu ve değerli hissedeceklerdir. Şunu bilmeliyiz ki özür dilemek ve affetmek insanlara verilmiş büyük bir erdemdir.

Şeyda BAL
ASLINDA TECRÜBELİ DOSTLAR

Hayatımızdaki zorlukları düşman gibi görmek yerine tecrübe verici dostlar gibi algılamamızda fayda var. Hayat, hiçbir zaman bizlere mutluluk vaat etmiyor. Yaşantımız boyunca birçok güçlük ve zorlukla karşılaşacağız. Her güçlü insan gibi bizler de bunlardan tecrübe edinip hatalarımızdan ders alacağız.

Zorluklardan hiçbir zaman kaçmamalıyız. Kaçtıkça hayata karşı bakış açımız da değişecektir. Örneğin yeni bir işe girdiğimizde bir çok zorlukla karşılaşırız. Panik yaparız o zorluklara, sıkıntıya bakar hemen pes ederiz. Belki de o kadar zorluklarla bitirdiğimiz okulları ve birçok insanla mücadele edip geldiğimiz o noktayı elimizin tersiyle itip istifa etmeyi düşünürüz. Bir de bakarız ki bir iki ayda işi öğrenir ,ortama alışır bize zor gelen şeylerin ne kadar kolay olduğunu anlarız.

Mesela lise, benim için çok ürkütücü geliyor. Çoğu öğretmenimiz sekizinci sınıfın kolay, lisenin daha zor olacağını söylüyorlar. Bazen de dokuzuncu sınıfa giden arkadaşlarıma soruyorum onlar da “Şimdiki yazılılara çalıştığım kadar TEOG’a çalışsaydım daha iyi bir liseye giderdim.” diyorlar. Sonuç olarak korksam da yeni bir hayattan gizliden bir heyecan kaplıyor içimi. Hedefime daha çok yaklaşacağım, yeni arkadaşlar edineceğim diye.

İnsanın kazandığı bu tecrübeler, kişiliğimizi oluşturur, özgüvenimizi yükseltir. Birey olmamıza yardımcı olur. Kısaca insan, zorluklarıyla baş edince kendini tanır ve hayat yolculuğuna emin adımlarla devam eder.

Dilek ÇÖL
YALNIZLIKTAN UZAK

Yalnızlık bir başına kalmak değildir. Arkadaşsız, eşsiz dostsuz da kalmaktır. En kötü günlerinde veya en iyi günlerinde yanında olacak birisini istersin.

Eğer iyi ve kötü günlerinde yanında olacak birisini istiyorsan kimsenin kalbini kırmamalısın. Kalp kırdıysan da hemen özür dilemelisin. Onların iyi ve kötü günlerinde sen de onların yanlarında olmalısın. Sen onların yanlarında olursan onlar da senin yanında olur.

Yalnızlık kalmak insan psikolojisini bozabilir. Yalnız kalan kişinin sanki duvarlar üstüne üstüne gelir. Herkese kötü bir tavır alabilir. Kimse yanında olmuyor diye depresyona girmesi de muhtemeldir.

Bence hiç kimse yalnız kalmamalıdır. İnsanın iyi ve kötü gününde yanında olacağı birkaç kişinin olması lazım. Üzüntüler paylaşarak azalır, mutluluklar birlikte yaşanırsa değerlenir. Bu nedenle dileriz ki hiç kimse yalnız kalmasın; yalnızlık Allah'a mahsustur.

Efe YALMAN
BABAMIZ

Baba evin direği,
Bizimle çarpar yüreği,
Hep çalışıp çabalar,
Unutulmaz emeği.

Odur bize öğreten
İyi ile doğruyu.
Babamıza sorarız,
Bin bir türlü soruyu.

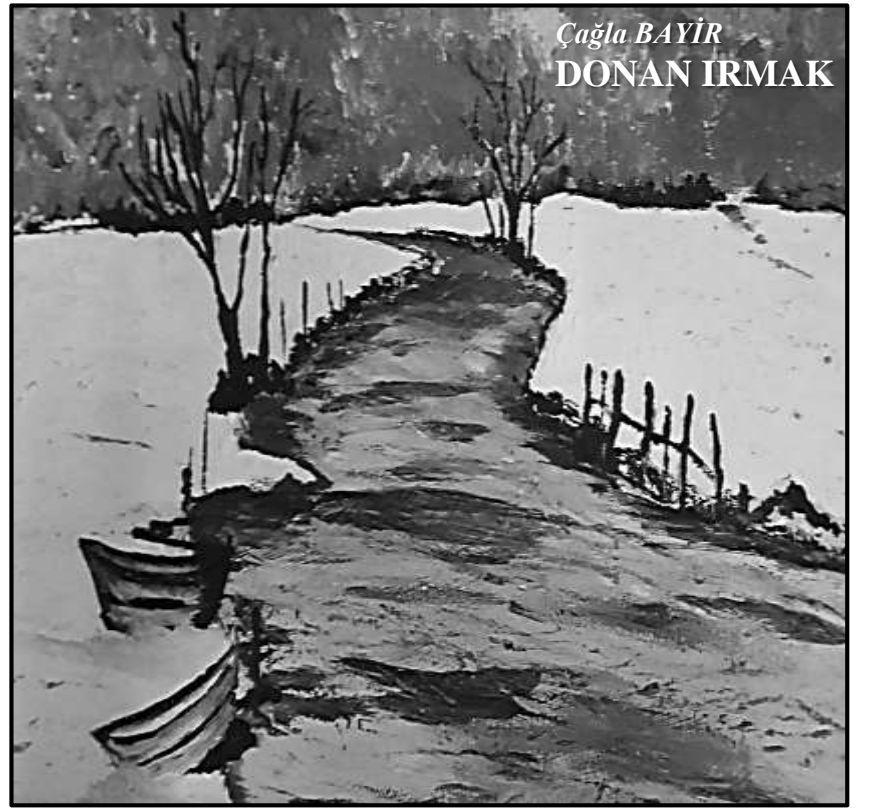
Sonsuz bir sevgi ile,
Basar bizi bağrına.
Ne çok şeyler borçluyuz,
Biz babalarımıza.

Vildan ÖNAL
BUGÜN HAYAT VEREN SU YARIN SİZİ
BOĞABİLİR

Bir gün bakarsınız hayatınızda bütün düzeni bozacak bir sürprizle ya da belki sizi memnun edecek bir gelişmeyle karşılaşabilirsiniz. Ama genelde herkes bir anlık gaflete kapılarak düzeni bozmayı tercih eder. Bazen bu tercihler yanlış olabilir.

Sizin sadece mutluluk verdiğini sandığınız o hayat belki de sadece sizi mutlu ediyordu, çevrenizdekileri değil. Siz bu karar için çevrenizdekilerden ve düzeni oturmuş hayatınızdan vazgeçiyorsanız bilin ki bazı şeyler yolunda gitmiyordu. Belki yakın zamanda belki de yıllar sonra o hayatın içinde yalnız kalıp pişman olacaksınız, bütün düzeniniz alt üst olacak. Sizin yeni kurduğunuz hayat ileride size mutluluk veren değil hayatınızı zindana çevirerek sorununuz olacak.

O yüzden anlık olan tercihlerdense uzun süreli düşünülmüş tercihlere yönelebiliriz. Hem kendimiz hem de çevremizdekilerin mutluluğu için yapmak gerekir bunu.

Çağla BAYİR
DONAN IRMAK

Mert YAMAN
TAVUK VE KURT

Bir zamanlar tüylü mü tüylü, güzel bir tavuk varmış. Adı Çilli'ymiş, annesinin bir tanesiymiş. Bir an önce büyümek istemiş. Çok da meraklıymış. Sabahdan akşama kadar gezermiş. Yeni yeni şeyler öğrenmeyi severmiş. Fakat kurallara dikkat etmezmiş. Annesinin ve diğer tavukların kurallarına ve uyarılarına uymazmış .

Çilli yatmadan önce annesinin yanına gelir, ondan gezip gördüğü yerleri anlatmasını istemiş. Gel zaman git zaman Çilli ve kümesteki küçük tavuklar da büyümüş. Bu duruma sevinen Çilli; hopluyor, zıplıyor yerinde duramıyormuş. Annesi Çilli'ye "Benim cici tavuğum uzaklara gitme emi!" demiş. Dağlara çayırılık alanlarda kurt olur, demiş. Ama dinleyen kim? Neşesine dayanamayan Çilli, annesinin sözünü dinlememiş. Dağlara doğru yol almış. Dere tepe düz gitmiş. Fakat ne yazık ki gidince kaybolmuş. Korku içinde dolaşırken bir de ne görsün? Ağzı salyalı, dişleri kocaman, gözleri çakmak çakmak bir kurt görmüş .Birkaç adım yaklaşarak Çilli'yi tek bir hamlede yakalayıp kendine güzel mi güzel bir ziyafet çekmiş .

Zavallı Çilli pişman olmuş ama iş işten çoktan geçmiş .

Elif BAL
YAŞAMIMIZDAKİ KURUNTULAR

Neden sürekli başkalarının yaptıklarıyla ilgileniriz? Kendimizi mi beğenemeyiz, başkalarını mı merak ederiz? Oysaki her koyun kendi bacağından asılır. Kişi kendi hayatına bakmalı, ona göre davranmalıdır.

Hayatım boyunca -ne kadar çok kendi yaşantım ile ilgilenmek istesem de- " O ne yapmış, nasıl olmuş?" gibi sorular beni meşgul etti. Kimisi buna "merak" der. Kimisi ise "karşı taraftan daha iyi konumda olma" içgüdüğü der. Her ne ise bir şekilde yaşamımızın en güzel yılları böyle kuruntularla geçip gitmesine neden oluruz.

Mevlana'nın bir sözü var ya " Başkasının kusurunu örtmede gece gibi ol." diye. Bu sözde hem karşımızdaki insanın bize karşı güzel duygular beslemesine hem de o insanın kusurlarının azalmasına yol açarız. Böylece toplum birbirine daha bir kenetlenir. Bu düşünceden feyz alan Anadolu toprakları yüzyıllarca bütün farklılıklarına -dil,din,kültür vb...- rağmen kardeşçe Osmanlı topraklarında yaşamadılar mı?

Kısacası insanın içi neyse dışı da o olmalıdır. Başkasının yaptığı iyi yada kötü şeyler onu hiç etkilememelidir. Çünkü her insan kendi özülle, kendi bildiğiyle var olan bireydir.

Sümeyra BAYİR
ÖFKELİ İNSAN

Kızgınlıkla söylediğimiz ve yaptığımız her şey sağlıklı düşüncelerimiz değildir aslında. Böyle zamanlarda karşımızdaki insanın canını çok kolay yakarız, kırıp incitiriz. Ve o an bunu büyük bir zevkle yaparız.

Öfke, sabırsız insanların özelliklerindedir. Öfkesine yenik düşen insan da kendini kaybedip ağzından çıkanı kulağı duymaz. İnsan böyle anlarda kendini kaybedip başka bir insana bürünüverir. Sanki içinden başka bir insan, bir canavar çıkmış gibidir. Kırar, döker kalbini acımasızca karşısındakinin. Karşısındaki canı, kanı da olsa fark etmez onun için... Bazen bunu, hayatta bize en yakın olan ve bizi affedeceğinden emin olduğumuz fedakâr ailelerimize bile yapmıyor muyuz?

Her duygu gibi öfke de bir süre sonra kaybolup gider. Öfke gider ama hemen ardından bir pişmanlık sarar insanın ruhunu. Sinirliyen söylediği sözleri hatırlamaya başladıkça hatanın ezikliği de başlar. "Keşkeler ve niçinler" sıralanmaya başlar. "Ben ne yaptım?" diye kendimizi sorgularız. Bir anlık öfkenin bedelini belki yıllar boyu sürecek hata ile sonlandırmanın üzüntüsünü yaşarız.

Öfke böyle bir şey işte. Kasırmanın ardından enkaza dönüşmüş bir eve benzer. Ve her öfke, sonunda pişmanlıkla kaybedilen dostluklarla sona ermiş olur. İşte atalarımız "Öfke ile kalkanlar zararlı oturur." diye boşuna dememiştir. Eğer zarar etmek ve vermek istemiyorsak, öfkemize hâkim olmamız gerekir.

Mustafa BABAĞLAN
SEVGİLİ NİNEME,

Nasılsın nine iyi misin? Dedem nasıl? Beni sorarsanız ben de çok iyiyim. Nine seni ve dedemi çok özledim. Senin sımsıcak gülüşünü “Oğlum!” diye sarılışımı. Sobanın başında yaptığımız sohbetleri, kahvaltılar çok özledim çok...

Geçen gün öğretmenimiz sokak oyunları hakkında bir metin okuttu. Bizlere de eskiden oynadıkları oyunları anlattı. Dedemin ve senin anlattıklarınız geldi aklıma. Ha sahi nineciğim eskiden ne güzel oyunlar oynuyormuşsunuz. Ben şu oyunları oynadığınızı duydum:seksek, ip atlama, beş taş ,üç taş... Öğretmenimizle bu oyunlardan birkaçını oynadık. Nineciğim oynadığımız oyunları çok sevdim ama şimdi telefon var. Herkesin elinde telefon telefon! Bıktım şu telefondan! Arkadaşlarıma eskiden oynanan oyunları anlatamıyorum bile. Hemen “Onların hepsini ben telefondan oynuyorum.” diyorlar. Bazı duyarlı arkadaşlarımızla dedemin anlattığı bazı oyunları oynuyoruz. Tornet sürmeyi, misket oynamayı çok seviyorum. Ben çok şanslıyım çünkü çok güzel bir kültür bırakmışsınız bizlere. Oyunlar, türküler, maniler öğretmişsiniz ama hepsi unutuluyor oynayan yok. Çocuklar evlerinde kapanmış bilgisayar, tablet, telefon gibi şeylerle eğleniyorlar fakat dışarı çıkıp o güzelim güneşin, havanın tadını çıkarmıyorlar.

Nineciğim sizi çok seviyorum. Sizin gibi hayatı seven, kültürüne bağlı büyüklerim olduğu için şanslıyım. Bıraktığınız kültür mirasına elimden geldiğince sahip çıkacağım ve bunları arkadaşlarıma öğretmeye çalışacağım torunun Mustafa.

YALAN SÖYLEYEN UNUTKAN OLMAMALI

Bir yaz günüydü. Suna üstünde kırmızı bir elbise, ayağında beyaz pabuçları ,elinde market sepeti ile yolda gidiyordu.

Birden karşısına yolun kenarında kör olduğunu iddia eden bir kadın gördü. Kadının yanına giderek “Sen gerçekten göremiyor musun?”dedi. Bunun üzerine Suna kendinden çok utanarak kadından özür diledi. Suna yaptığını yanlış bularak kadına bir miktar para verdi. Daha sonra tekrar kadından özür dileyerek markete doğru yola koyuldu. Marketten alışverişini yaptıktan sonra eve döndü ve yaşadıklarını ailesine anlattı. Ailesi Suna'nın yaptığı bu davranışı hem doğru buldu hem de bir yandan garip bir şekilde karşıladı. Suna bunun üzerine kadının gerçekten göremediği mi yoksa yalan söyleyip insanları kandırdığı mı arasında kararsız kaldı. Emin olmak için haftaya markete tekrar gitmek üzere ailesinden izin aldı.

Aradan bir hafta geçti. Suna tekrar kıyafetlerini giyip eline market sepetini aldı ve markete doğru yola koyuldu. Yolda giderken içinde bir kaygı vardı. Acaba göremediğini iddia eden kadın tarafından başka insanlar gibi kandırılmış mıydı? Yoksa utanç duyacak bir iş mi yapmıştı? Bir süre sonra yoldaki tabelalardan markete yaklaştığını anladı. Kadını görme umuduyla etrafına bakmaya başladı, etrafına bir süre baktı. Fakat kadını göremedi. Umudunu yitirerek markete ulaştı. Marketten annesinin istediklerini alarak marketten çıktı. Karşı kaldırıma geçtiğinde tekrar kadını gördü, yanına giderek kendisini tanıttı:

“Merhaba ben geçen ki kızım. Adım Suna. Beni hatırladınız mı?” Kadın duruşunu bozmadan aşağılar bir şekilde:

“ Haa , sen şu geçen hafta benim göremediğime inanmayan kızsın, öyle desene şimdi hatırladım.” Suna'nın yüzü kızardı. Aslında yaptığı tek şey kadının göremediği konusunda kuşku duymaktı. Suna'nın yanında haftalık harçlıklarından bir miktar parayı da kadının önünde duran kutuya attı. Kadın:

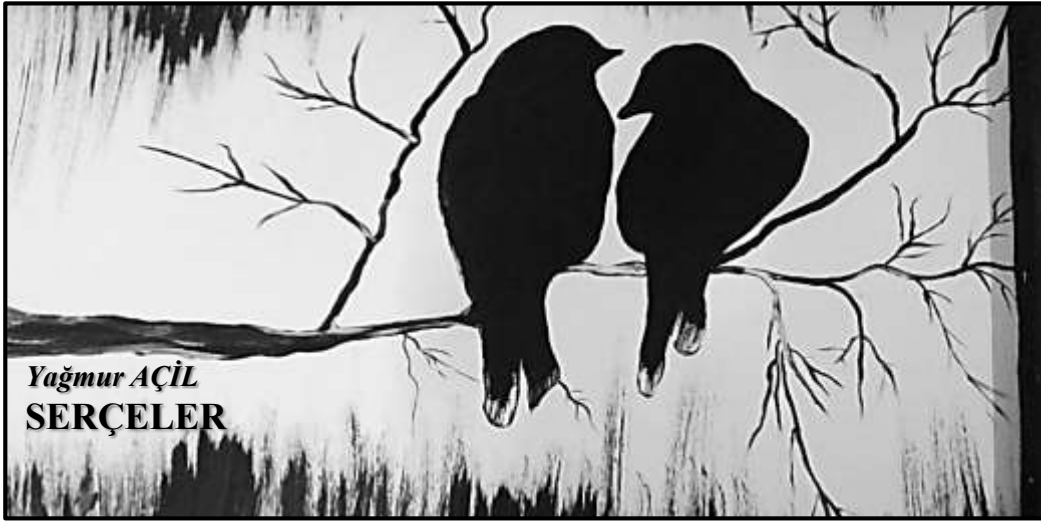
“Bana vereceğin para bu kadar mı? Altı üstü beş lira, bu kadar sözün üstüne bu para sana yakışıyor mu?” Suna o anda beyninden vurulmuşa döndü. Bir haftadır içine dert olan kadın , insanları kandıran bir para gözden başkası değildi. Suna:

“Hani siz göremiyordunuz.” Kadın kıpkırmızı kesildi. Ayağa kalkarak hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı. Yürürken bir zabıta memuruna çarptı. Zabıta memuru kadını tanıdı:

“Ben sana kaç defa buralara gelme dedim” diye kadını yaka paça belediyeye götürdü.

Bu olayları gören Suna derin bir nefes aldı. Suna eve giderken kendi kendine düşünüyordu: “Böyle insanlar gerçekten ihtiyacı olan insanlara yardım etmemize engel oluyorlar. İçimizdeki iyilik yapma duygumuzu öldürüyorlar.” diye.

Yağmur AÇIL SERÇELER

Saliha Fatma GÖKSU **AHH... KARA KUTUM**

Ülkemiz içinde televizyon olmayan ev nerdeyse yoktur. Hatta birçok aile farklı odalarına televizyon aldığı için birden çok televizyon kullanılmaktadır.

Televizyonun yararları arasında şunları söylemek mümkündür: Dünyada olan biteni anında bildirir. Her şeyden haberdar olmamızı sağlar. İnsanın öğrenmesinde etkilidir. İnsanların eğlenme ihtiyacını giderir. Faydalı programlar sayesinde daha kültürlü olmamızı sağlar.

Ancak bu yararları kadar zararları da çoktur. Gereğinden fazla vaktimizin ziyan olmasına sebep olur. Çok izleyenlerde çeşitli göz rahatsızlıkları belirir. Gözlerimizi yorduğu için çok zararlıdır. Ders çalışma ve kitap okumamıza mani olur ki bunun sonucunda notlarımız düşer ve başarısız oluruz. Televizyonu çok izleyen çocuklar ise duygularını bile ifade edemeyen bireyler olurlar. Bunun yanında televizyon radyasyonu yayması nedeniyle sağlığa zararlıdır. Manen de bizi yıpratır. Aile içi bağlar kopar. O eskiden gördüğümüz sokakta oynayan çocukları görmek mümkün olmaz.

Netice olarak televizyonun yararları ve zararları biraz da bize bağlı. Doğru kullanır bizi geliştirecek programlar izlersek daha bir faydasını görürüz.

İsmail ERKOÇOĞLU **BEYAZ GEMİ**

Romanının kahramanı 7-8 yaşlarında bir çocuk. Kitap çok heyecanlı ilerlemese de bayağı akıcı. Son on sayfasında tüyleriniz diken diken olacak -özellikle son sayfasında-ve tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz. Yazar edebi yönden bütün hünerini sergilemiş. Olay döngüsü harika kurgulamış. Basit bir konudan hüznü- ağlatacak kadar hüznü -bir şaheser çıkartmış. Kitabın betimlemeleri harika. Örnek verecek olursak "Güneş kaçışan bulutların arkasından birkaç kere korka korka baktı. Yer yer kar kümeleri, kırık dallar, karın ağırlığıyla yere yatmış ağaççıklar ve köklerinden devrilmiş yaşlı ağaçlar vardı."

Kitabın ana fikri bence göreceli, belki benceyi kaldırmalıyım. Mesela ben efsanelerin çocuklar üzerindeki etkisi derken, bir başkası karakterleri insan olarak değil de sembolize ettiği varlık olarak görüp efsanelerin gelecek üzerindeki etkisi diyebilir.

Zaman zaman yazar, çocuğa çok mu abartılı bir son yazmış diye de düşündürmüyor değil. Ancak fikrin özüne inmek gerek. Ölüyor, ölmüyor, kendini öldürüyor. Ben balık olacağım, diyor. Neden? Kutsal olduğuna inandığı geyik öldürüyor. Çok basit gelebilir. Beyaz Gemi'ye gideceğim, diyor. Anne babamı göreceğim; onlar ölmedi, diyor. Bilmiyor muydu çocuk balık olamayacağını? Bilmiyor muydu Beyaz Gemi'ye asla gidemeyeceğini. " Hayır", o çocuk ruhunun reddettiği her şeyi reddediyor. "Merhaba, Beyaz Gemi ! Ben geldim." Çocuk balık adam olup babasına ulaşacağını düşünerek koşuyor ve kendini dereye atıyor. Hızla akan su çocuğu alıp götürüyor.

Romanda olaylar belli bir sıraya göre anlatılmamış; atlamalar yapılmış fakat olaylar arasında bağlantı kurmakta hiç zorlanmıyorsunuz. Kişilerin fiziki özellikleri üzerinde çok az durulmasına karşın çocuğun psikolojisi iyi anlatılmış bence. Zaman ayırıp okumaya değer.

Arzu ÖZMEN **EN YAKIN DOSTUM**

Kitaptır benim dostum,
Yoktur gidecek başka yolum.
Yarınlara uzanan ,
Odur benim sağ kolum.

Ansızım yalnızlığımda ,
Düşüp kaldığımda,
Elimden tutan olmadığında ,
Sen varsın kitaplığımda.

Hayat boşmuş, sayfan olmayınca,
Kalbim taşmış, kokun kaybolunca,
Yanımdan hiç ayırmam seni,
Sonsuza kadar ömrüm boyunca.

Süeda ÇİFTÇİ **BAŞARIYA ULAŞMAK**

Başarı insanı mutlu hissettirir, gururlandırır. Tabi ki başarıyı kazanmak öyle kolay değildir. Başarmak için çok çalışmak, emek harcamak gerekir. Hiç kimse gerek başarıyı emek harcamadan, alınlar terlemeden , değer vermeden kazanmamıştır.

Hangi bilim insanı çalışmadan, hedefinin üstünde durmadan ona ulaştı ya da onların insanlar gülüp onun saçmaladığını düşündüğünde onlar pes etti mi? Tabi ki hayır. Pes edenler hiçbir zaman başarıya ulaşamamıştır.

Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethedene kadar İstanbul 28 kez kuşatılmış. Bu kuşatmalardan yirmi dokuzuncusu başarıya ulaşmıştır. Edison ise ampülü bulana kadar 2000 deney yapmıştır. Bu deneyleri gerçekleştirirken pek çok sıkıntıyla karşılaşmış ve amacına ulaşana kadar yılmadan çalışmıştır. Bu örnekler bize gösterir ki başarıya ulaşmak çalışmanın, vazgeçmemenin eseridir.

Sonuç olarak başarı merdivenlerini hiç kimse elleri cebinde tırmanmamıştır. Onu elde etmek isteyen uğruna emek vermeli, pes etmeden çalışmalıdır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ALTUNTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hilal AKGÜMÜŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sultan ŞAHİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Serap KAYA

YAYIN KURULU

Merve ÇAKIRGÖZ

Özlem ARSLAN

Sevda DEMİRBAŞ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BARBAROS ORTAOKULU

Barbaros Mah. Funda Sokak. No 8/A Çubuk Ankara

0312 838 46 75